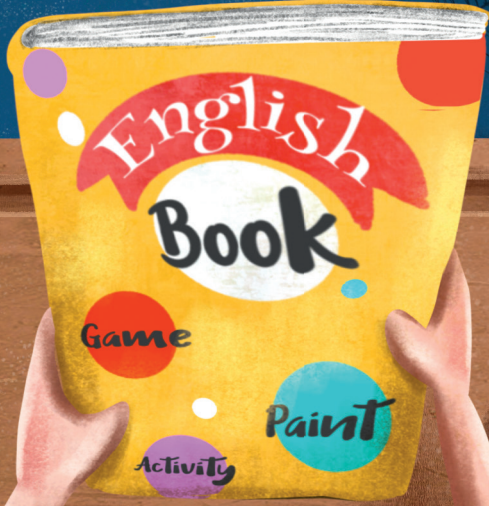

SİNEM KOLÇAK ARMAN

ÇİZER: ORHAN ATEŞ

KİM KORKAR İNGİLİZCEDEN?

SABAH
SABAH?

Zrrrr... Zrr...

Zrrrr... Zrrr...

Bu duyduğunuz, alarmın sesi. Yani sabah oldu. Bora gözünü hafifçe açtı ve pencereye baktı. Işıl ışıl bir sabahtı. Güneş ışıkları içeri süzülüyordu. Sonra Mira'ya döndü, o da uyanmak üzereydi. Bora uyandığını kardeşi fark etsin istemiyordu. Bu yüzden gözlerini tekrar kapattı. Gözlerini kapattı ama güneş hâlâ yüzüne vuruyor, cıvı cıvı kuş sesleri duyuluyordu. Anlaşılan dışarıda hava mis gibiydi. Bugünün bu kadar harika olması ise tam bir şanssızlıktı.

“Acaba, uyuyormuş numarası yaparsam annem bunu fark eder mi? Yok yok, bu alarm sesinden sonra inanması pek mümkün değil. Baksana, Pon-
çık bile uyanmış, koşarak yanıma geldi. Bari beni uyandırmaya çalışmasa.” diye düşündü Bora.

Mira ise çoktan gözünü açmış ve alarmı kapatmıştı. **Yatağından hop diye kalktı.** Bora’ya baktı ve onun hâlâ uyuduğunu gördü. İkiz kardeşini güzelce uyandırmaya karar verdi.

Bora! Boraaa! Canım
kardeşimmmmmmm... Heyooooo!
Günaydınnnnnn! Uyanma vakti geldi.
Uykucu koala, hadi artık kalksana!

Bora cevap vermeyince Mira konuşmaya devam etti:

- Bora, uyansana artık! Gece erkenden yattık, uykumuzu da misler gibi aldık. Şimdi kahvaltı zamanı. Neyse, ben yatağımı toplayana kadar sana izin veriyorum. Az sonra tekrar sesleneceğim. Yatağından uzak kalamıyorsun, biliyo-

rum. Ama buna yatağını toplarken de devam edebilirsin.

Tam bu sırada mutfaktan anneleri seslendi:

- Boraaaa! Miraaa! Kahvaltı hazır! Hadi koşun, omletlerinizi soğutmayın.

- Tamam anneeeee... Hemen geliyorum. **Ge-
liyoruz demek isterdim ama Bora uyku-
cusu hâlâ uyuyor.**

Mira'nın sesini duyan Ponçık de ince sesiy-
le miyavladı. Sanki o da Bora'nın niye yataktan
çıkmadığını anlamaya çalışıyordu. Yerde yatıp
řöyle uzun uzun gerindi. Ponçık'in sabah sporu
da böyleydi iřte. Uzun uzun gerinmek, biraz da
yerde yuvarlanmak.

Bora... Bora mı? Ondan hâlâ ses yoktu. Ne-
den kalkmıyordu ki?

Mira dayanamadı, tekrar seslendi:

-**Bora, Boraaa, Boraaaaaa...** Hadi
ama uyan! Okula geç kalacađız yoksa. Heyyyy!
Sana diyorum. Aç gözlerini artık. Hem hava da
harika. Kahvaltımızı yapıp hemen hazırlanmalıyız.

Konuřtu konuşmasına da sanki duvara konuştu. Bora kafasını battaniyenin altına biraz daha soktu ve hiç oralı olmadı. Fark edilmeyeceğine inanarak saklanıyordu yatakta.

Mira bu sefer sessizce konuřtu:

- Demek oyun oynamak istiyorsun. Canım kardeřim, al sana oyun!

Eline aldığı oyuncak marakaslarla neşeli bir şarkı söylemeye başladı.

**Good morning, good morning,
This is your final warning!**

şarkı söylüyor, ritim tutuyor ve kuğu gibi dans ediyordu. Bu uyandırma seansının başarılı olmasını umarak Bora'nın yatağının etrafında hop o yana hop bu yana gitti.

"Ah Mira, ah... Bu sabah güzel neşene eşlik edemeyeceğim maalesef. Hiç havamda değişim. Stres mi yaptım, ne? Kalkmak istemiyorum. řu an tek isteğim, okula gitmemek ve odamda yalnız kalmak." diye içinden geçirdi Bora. Onun için hüzünlü bir sabahtı. Çünkü...

Mira bu melodiyi İngilizce bir şarkıdan hatırlıyordu. Kendi yorumunu da ekleyerek özgün bir şarkı yapmıştı. Ama bu şarkı da işe yaramamıştı. Çünkü Bora'nın en son istediği şey yataktan çıkmaktı. Hem de İngilizce bir şarkıyla.

Şarkı ve dansına karşılık bulamayan Mira, şikâyetçi bir tavırla annesine seslendi:

- Anneeeeeeee! Bora uyanmıyor.

Bunu duyan Bora'nın karnı ağrımaya başladı. Karnında sanki karınca ordusu geziyordu. Hayır, hayır! Karınca değil, fil ordusu geziyordu kesin. Bora birazcık uğraşsa "rap rap" sesler çıkaran as-

kerlerin ayak seslerini duyabilirdi belki de. Gözlerini sıkı sıkı kapatarak uyuyor numarası yaptığı için mi böyle olmuştu acaba? Yoksa İngilizce bir şarkı duyduğu için mi rahatsız etmişti onu karınca orduları? Karın ağrısını düşünürken annesi odaya girdi.

- Boracığım, neden yataktasın hâlâ? Kahvaltı hazır ve sizi bekliyorum. Uyanalım, kahvaltımızı edelim ki okula geç kalmayalım, değil mi? Hem bugün okulda ilk İngilizce dersin olacak. Heyecanlı mısın bakalım?

İkinci sınıfa başlamıştılar ve artık İngilizce dersleri vardı. Bora bugün İngilizce dersinin olduğunu aklından çıkarmak istese de annesi ve Mira el birliğiyle hatırlatıyorlardı. YouTube'daki reklamlar gibi biri bitmeden diğeri başlıyordu.

**-Hımmmm.... Hastayım galiba anne.
Acaba bugün okula gitmesem mi?**

Biraz daha yavaş ve inleyerek mi söyleseydi acaba? Annesi bir terslik olduğunu anlamıştı.

Bora'ya biraz daha dikkatli baktı. Bora hastalanmışa benzemiyordu ama keyfi de yoktu.

- Önce sen yataktan çık da bir bakalım neyin varmış. Duruma göre karar veririz.

Bora istemeye istemeye çıktı yataktan. O sırada Mira'nın hazır olduğunu fark etti. Kardeşi elini yüzünü yıkamış, okul kıyafetlerini giymişti. Bütün bunları ne zaman yapmıştı? Bora da en az Mira kadar hızlıydı aslında ama bu sabah hiçbir şey yapmaya enerjisi yoktu.

Annesinin sözünü dinleyerek elini yüzünü yıkadı. Saçlarını taradı ve giyinmek için odasına döndü. Mira ile ortak kullandığı giysi dolabını açtı. O da ne? Kıyafetlerinin üzerinde de İngilizce yazılar vardı!

Bora homurdandı:

- İngilizce peşimi bırakmıyor bu sabah.

Alelacele dolabının kapağını kapattı. Okul kıyafetlerini kahvaltıdan sonra giymeye karar vermişti. Perdeyi açtı ve dışarıya baktı. Hava

